



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobkyně: **H. M.**, narozená X, občanka Ukrajiny
trvale bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 11. 2019, č. j. CPR-8035-2/ČJ-2019-930310-V230,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odeslanou dne 18. 11. 2019 domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 6. 11. 2019, č. j. CPR-8035-2/ČJ-2019-930310-V230 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále „správní orgán I. stupně“), ze dne 2. 1. 2019, č. j. KRPS-285763-30/ČJ-2018-010025 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 16/2019 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 15 měsíců od okamžiku, kdy pozbyde oprávnění k pobytu na území ČR, přičemž doba k vycestování jí byla určena v délce 30 dnů od právní

moci rozhodnutí.

2. Žalobkyně v podané žalobě předně v obecné rovině namítala, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci bez důvodných pochybností, čímž měl porušit § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Poukázala na povinnost správního orgánu dle § 50 odst. 3 správního řádu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, přičemž v projednávané věci správní orgán dle názoru žalobkyně zjišťoval pouze skutečnosti v její neprospěch, nikoliv v její prospěch. Správní orgán rovněž porušil § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobkyně. Žalobkyně má dále za to, že žalovaná se nesprávně vypořádala s odvolacími námitkami.
3. V souvislosti s uvedenými zásadami žalobkyně namítala nepřiměřenost uloženého opatření, a to ve vztahu k jeho formě i délce. Uložené opatření podle žalobkyně neodpovídá okolnostem případu, poukázala přitom především na to, že žalobkyně v řízení plně spolupracovala. Má za to, že správní orgán měl přistoupit na smírné řešení sporu a umožnit žalobkyni dobrovolně opustit území. Správní orgán měl vzít při hodnocení přiměřenosti do úvahy i následky, které bude mít uložené opatření na život žalobkyně, předně negativní dopad na možnost cestování po území EU v budoucnu. Skutečnost, že stát může sám zvážit, komu povolí vstup na území ČR a komu ne, nijak nesouvisí s přiměřeností rozhodnutí. Správní orgán měl postupovat v otázce přiměřenosti podle § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Prvostupňové rozhodnutí žalobkyně považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť zde správní orgán I. stupně pouze uvádí hlediska nastíněná § 174a zákona o pobytu cizinců, ale možnými důsledky vyhoštění na život žalobkyně se nikterak nezabývá, neváže je k situaci a nezohledňuje dostatečně specifika případu, což je v rozporu se zákonem i zaběhlou praxí. Žalobkyně opakovaně žádá o možnost se navrátit k legálnímu bytovému oprávnění.
4. Ve vztahu k délce uloženého správního vyhoštění dále namítla, že nebylo přezkoumatelně zdůvodněno, proč je ukládána v takto vysoké výměře. Vůbec nebyly zohledněny skutečnosti svědčící v její prospěch, jako že dobrovolně spolupracovala se správním orgánem, že se jedná o první porušení právních předpisů, že si nebyla vědoma neoprávněnosti svého jednání, sama se snažila situaci řešit a sama vyhledala správní orgán. Odkaz na porušení příslušných ustanovení zákona není sám o sobě dostatečný pro vysvětlení stanovené výměry.
5. Žalobkyně rovněž namítá, že ve věci bylo rozhodováno na základě nesprávně zjištěného stavu věci, pokud jde o nemožnost vycestování cizince. Správní orgán I. stupně sice obstaral závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), avšak podle žalobkyně je toto stanovisko zcela neaktuální a nehodnotí situaci a podstatné okolnosti tak, jak to ukládá zákon, což žalobkyně namítala i v podaném odvolání.
6. Žalovaná ve svém vyjádření plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i na odůvodnění rozhodnutí prvostupňového. Má za to, že se v napadeném rozhodnutí podrobně k věci vyjádřila a přezkoumatelným způsobem vypořádala otázku přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Délka vyhoštění byla stanovena v zákonném rozpětí. Za daných okolností podle ní bylo vyhoštění přiměřeným

opatřením a nebylo možné od něj upustit. Neshledala žádné porušení zákonných ustanovení, navrhla proto žalobu zamítnout.

7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně (spolu s dalšími 18 ukrajinskými občany, kteří mají pracovat pro agenturu V. W. s.r.o.) byla přistižena dne 20. 9. 2018 v pracovní oděvu při pracovní činnosti při výrobě dílu pro automobily v rámci pobytové kontroly provedené hlídkou cizinecké policie Krajského ředitelství policie Středočeského kraje v N. v provozovně společnosti A. P. P. s. r. o. (dále jen „společnost A“). Hlídce žalobkyně předložila platný ukrajinský pas s polským pracovním vízem a na dotaz uvedla, že nemá povolení k zaměstnání od úřadu práce. Byla též pořízena fotografie žalobkyně i fotografie jejího pasu.
8. Ještě téhož dne bylo se žalobkyní zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. V rámci svého výsledku tlumočeného z ukrajinského jazyka žalobkyně uvedla, že z Ukrajiny přicestovala nejdříve do Polska, ale tam pro ni nebyla práce a nějací mafiáni jí po telefonu nabídli, že jí vystaví další dokumenty, aby mohla pracovat v ČR. Do ČR přijela dne 7. 9. 2018 a třetí den po příjezdu začala pracovat ve společnosti A. Mafiáni jí dali podepsat jen dohodu o provedení práce se společností V., o které však nic neví, a jinak má žalobkyně jen polské pracovní vízum, v Polsku ale nepracovala. Žalobkyně chtěla v ČR pracovat 3 měsíce a potom odjet zpět na Ukrajinu. Zatím nedostala výplatu, ale jen zálohu od mafiána. V rámci pracovní činnosti žalobkyně balí součástky do krabic. Žalobkyně byla v ČR již loni na jiném místě, ale odpracovala zde na podobné dokumenty jen 10 dní, protože byla zadržena při práci policií a dostala správní vyhoštění. Po dobu správního vyhoštění setrvala na Ukrajině a nyní přijela znovu. V ČR je ubytována na ubytovně spolu s manželem, který byl nyní zadržen spolu s ní. Jinak v EU nemá žádné osoby blízké a k ČR nemá žádné vazby, ani zde nemá majetek. Jediný zásah do jejího soukromého či rodinného života by v případě vyhoštění spočíval v tom, že by žalobkyně nemohla vydělávat na léčbu jejího nemocného invalidního dítěte. Žádný důvod, který by bránil jejímu vycestování z ČR, jí není znám, prostředky na vycestování má. Na Ukrajině se má kam vrátit, bydlela tam s manželem a její dcera je tam u jejích rodičů. Na Ukrajině žalobkyni žádné nebezpečí nehrozí, z místa bydliště nemusela uprchnout z důvodu válečného konfliktu.
9. Ve spise je dále založena smlouva o provedení práce (patrně předložená společností A) uzavřená mezi společností V. S. Z. O.O. (dále jen „společnost V“) jako zaměstnavatelem a žalobkyní, v níž společnost V prohlašuje, že je registrovanou pracovní agenturou, která zaměstnává uživatele a umisťuje je k výkonu určené práce ve prospěch uživatelů na území Polska, ČR a Slovenska. Podle smlouvy se žalobkyně zavazuje osobně plnit předmět zakázky od 11. 9. 2018 do 10. 9. 2020 za hrubou hodinovou mzdu 13,7 polských zlotých, a to ve prospěch a dle potřeby české společnosti V. W. s.r.o. (dále jen „společnost V.“). Účinnost smlouvy byla podmíněna tím, že žalobkyně získá povolení k dočasnému pobytu a výkonu práce. Předložen byl dále cestovní příkaz vystavený společností V pro žalobkyni, podle něž byla na dobu od 11. do 30. 9. 2018 vyslána na zahraniční služební cestu ke společnosti V., a výkaz odpracovaných dnů u společnosti V. (10.-13. a 17.-19. 9. 2018). Dále byla předložena rámcová smlouva mezi společností V. jako agenturou práce a společností A jako uživatelem ze dne 23. 4. 2018, na základě níž se společnost V. zavázala ke společnosti A dočasně přidělovat své zaměstnance dle zadání uživatele. Úřad práce ČR na dotaz správního orgánu I. stupně dne 10. 10. 2018 sdělil, že žalobkyně nemá vydáno povolení k zaměstnání, ale byla přihlášena společností V. jako zaměstnanec společnosti V.

vyslaný k výkonu práce od 24. 9. 2018 na území ČR v rámci poskytování služeb ve smyslu § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 327/2017 Sb. (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Oblastní inspektorát práce pro Středočeský kraj dále na dotaz správního orgánu I. stupně dne 2. 11. 2018 sdělil, že předložené listiny (dohoda o provedení práce a rámcová dohoda) neodpovídají situaci poskytování služeb ve smyslu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, nýbrž ukazují na případ dodávky pracovní síly upravený speciálním ustanovením § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti, k čemuž jsou však oprávněny jen agentury práce podle § 14 odst. 3 písm. b) zákona o zaměstnanosti, přičemž tento statut nemá ani uživatel, ani dodavatel pracovní síly.

10. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobkyně do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal od ministerstva závazné stanovisko ze dne 17. 10. 2018 ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, podle kterého je vycestování žalobkyně možné, neboť ministerstvo důvody podle § 179 zákona o pobytu cizinců pro nemožnost vycestovat neshledalo. Ministerstvo vycházelo z výpovědi žalobkyně a z informace ministerstva o situaci na Ukrajině ze dne 14. 9. 2018 a konstatovalo, že v Z. oblasti, odkud žalobkyně pochází, k žádným konfliktům nedochází, veškeré bezpečnostní incidenty se omezují výhradně na linii dotyku na východě Ukrajiny. V západní části Ukrajiny život probíhá bez vážnějších problémů, jsou zde zajišťovány potřebné veřejné služby i činnost státních orgánů. Žalobkyně přitom neuvedla ani žádné konkrétní důvody, pro něž by její vycestování nebylo možné.
11. Dne 6. 11. 2018 byl zástupce žalobkyně správním orgánem I. stupně vyrozuměn o tom, že shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění bylo ukončeno, a byl poučen o procesních právech dle § 36 správního řádu a právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve lhůtě 7 dnů.
12. Protože se žalobkyně nevyjádřila, správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 2. 1. 2019 ve věci rozhodl a uložil žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území Evropské unie v délce 15 měsíců, přičemž podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců jí byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí s tím, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně shrnul průběh správního řízení a uvedl podklady, z nichž při svém rozhodnutí vycházel. Dospěl k závěru, že žalobkyně naplnila podmínky uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť má provedeným dokazováním za prokázané, že vykonávala jako cizinka bez patřičného povolení zaměstnání při balení dílů pro automobilový průmysl ve společnosti A v době od 10. do 20. 9. 2018, přičemž hodlala tuto činnost vykonávat celkem po dobu 3 měsíců. V daném případě přitom nešlo o poskytování služeb ve smyslu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, protože jej nelze činit přes prostředníka a jen na základě dohody o provedení práce, jako v tomto případě, přičemž žalobkyně ani nikdy v Polsku nepracovala a společnost V neznala, nehledě na to, že práci vykonávala již od 10. 9. 2018, ačkoliv předložený cestovní příkaz a evidovaná přihláška u Úřadu práce uváděly pozdější data zahájení činnosti. Nedocházelo zde tak k plnění závazků polské společnosti V vůči společnosti A, ale ke skrytému prodeji pracovní síly. Zavinění žalobkyně přitom není pro uložení správního vyhoštění relevantním kritériem. Podotkl, že na žalobkyni by bylo možné vztáhnout i důvod vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců spočívající v opakovaném porušování právních předpisů, protože žalobkyně již

byla v minulosti ze stejného důvodu v roce 2017 správně vyhoštěna. Dále se správní orgán I. stupně zabýval otázkou, zdali by vyhoštění žalobkyně představovalo nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života a dospěl k závěru, že nikoliv. Zohlednil zejména to, že žalobkyně zde pobývala poměrně krátce a za tu dobu zde nemohla navázat žádné společenské ani kulturní vazby bránící jí v návratu na Ukrajinu. Žalobkyně je zdravá a na Ukrajině má svou rodinu, zejména dceru a své rodiče. Rozhodnutím o vyhoštění není žalobkyni bráněno v tom, aby si vydělala na léčbu nemocného dítěte mimo EU, přičemž ani ministerstvo nepovažovalo ekonomické důvody za důvod, který by vycestování žalobkyně znemožňoval. Stanovenou dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území Evropské unie, odůvodnil tím, že žalobkyně plánovala pracovní činnost vykonávat po dobu 3 měsíců a byla již v roce 2017 jednou za nelegální práci vyhoštěna (dobu zákazu vstupu však dodržela), přičemž nelegální zaměstnávání je aktuálně vnímáno jako velký společenský problém, přesto však považoval za dostačující dobu 15 měsíců s tím, že je stanovena při dolní hranici zákonného rozpětí. Počátek běhu této doby navázal v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na okamžik, kdy žalobkyně pozbyde oprávnění pobývat na území České republiky, neboť právě od toho okamžiku již žalobkyně na území pobývat nemůže. V otázce, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování, správní orgán I. stupně odkázal na svou vázanost stanoviskem ministerstva a na skutečnost, že žalobkyně v tomto směru žádné argumenty neuplatnila. Souběžným rozhodnutím byla žalobkyni také uložena povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou.

13. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně prostřednictvím svého zástupce dne 12. 1. 2019 blanketní odvolání s tím, že bude doplněno do 10 dnů. Správní orgán I. stupně následně dne 23. 1. 2019 zástupce žalobkyně vyzval k doplnění odvolání do 27. 1. 2019. Žádné doplnění odvolání však zasláno nebylo.
14. Žalovaná následně bez dalšího vydala dne 6. 11. 2019 žalobou napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobkyně zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Shledala, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a na základě správných skutkových zjištění podložených dostatečným podkladovým materiálem. Bylo vyžádáno i závazné stanovisko ministerstva, které potvrdilo, že vycestování žalobkyně je možné, přičemž u žalobkyně nebyly zjištěny ani liberační důvody stanovené v § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se dále obecně vyjádřila k jednotlivým rozhodným otázkám s tím, že správní orgán při svém rozhodování dodržel zákonné meze, jednání žalobkyně správně právně kvalifikoval a dobu zákazu pobytu žalobkyni uložil ve výši přiměřené zjištěnému porušení zákona i okolnostem daného případu a postačující k nápravě vzniklého protiprávního stavu. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 6. 11. 2019.
15. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené a přistoupil k věcnému projednání žaloby. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, neboť účastníci na výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve lhůtě dvou týdnů nesdělili, že trvají na konání jednání. Jednání nebylo třeba

nařizovat ani za účelem dokazování, jelikož soud nepokládal za potřebné provádět důkazy nad rámec toho, co plyne ze správního spisu.

17. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
18. Pokud žalobkyně v první řadě namítá, že nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci bez důvodných pochybností a nebyly zjišťovány skutečnosti i v její prospěch, nelze jí přisvědčit. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgány zajistily pro svá rozhodnutí veškeré potřebné podklady tak, aby byl zjištěn stav věci beze všech pochybností, a to jak ve vztahu k § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, tak i (v rozsahu, v němž jim to žalobkyně dovolila) k otázce přiměřenosti daného postupu. Žalobkyně uplatnila prvou námitku ve velmi obecné rovině, nevymezila, v čem konkrétně spatřuje nedostatek zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů a nenavrhuje žádný důkaz. Správní orgány nejsou povinny z vlastní iniciativy vyhledávat pouze okolnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, pokud si byla snad žalobkyně takových skutečností vědoma, měla je již v řízení před správním orgánem I. stupně tvrdit. V této souvislosti je nutno zmínit, že ani v žalobě však žalobkyně žádnou takovou konkrétní skutečnost, která měla být v její prospěch zjištěna, neuvádí. Lze jen podotknout, že soud se plně ztotožňuje se žalovanou, resp. správním orgánem I. stupně, v tom, že prokázaný výkon práce žalobkyní v ČR neodpovídal podmínkám, za nichž je výkon práce zaměstnance společnosti z jiného členského státu EU v ČR přípustný bez vydaného pracovního povolení pro ČR (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, č. 3713/2018 Sb. NSS).
19. Žalobkyně dále v obecné rovině namítala, že správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a byly tak šetřeny oprávněné zájmy žalobkyně, a proto má za to, že došlo k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Tuto obecnou námitku dále rozvedla poukazem na nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve vztahu k formě i délce uloženého opatření. Žalovaný se otázkou přiměřenosti zabýval v napadeném rozhodnutí vzhledem k tomu, že žalobkyně v tomto směru neuplatnila žádné odvolací námitky v obecné rovině, a ztotožnil se se závěry správního orgánu I. stupně, jenž odkázal na absenci vazeb žalobkyně v ČR, možnost návratu k rodině na Ukrajinu a irelevanci ekonomického zájmu žalobkyně z hlediska hodnocení zásahu do jejího soukromého či rodinného života. Pokud žalobkyně shledává uložení správního vyhoštění nepřiměřeným s argumentací, že se správním orgánem plně spolupracovala, jednalo o první porušení zákona z její strany, přičemž sama vyhledala správní orgán a nebyla si neoprávněnosti svého jednání vědoma, nelze jí dát za pravdu. Nutno připomenout, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců skutečně neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, zdali cizinci uloží správní vyhoštění či nikoliv. Správní orgán tak postupoval správně, pokud žalobkyni vyhostil. Není ani pravdou, že by žalobkyně v tomto směru porušila právní předpisy poprvé, jelikož se jedná o v pořadí již druhé správní vyhoštění z totožného důvodu. Nepravdivé je i tvrzení, že žalobkyně sama vyhledala správní orgán,

naopak řízení bylo zahájeno až v návaznosti na její zajištění v rámci kontroly výkonu nelegální práce na jejím pracovišti. Stejně tak lze úspěšně pochybovat o nevědomosti žalobkyně o chybějícím povolení k zaměstnání, jestliže sama uvedla, že již minulému správnímu vyhoštění předcházela její práce v ČR za obdobných smluvních podmínek. Na konkrétní skutečnosti hovořící proti přijatelnosti jejího vyhoštění a svědčící v její prospěch žalobkyně nepoukázala ani v průběhu správního řízení, v němž zůstala zcela nečinná, takže ani soudu není patrné, jaké okolnosti v její prospěch měly být opomenuty.

20. Pokud žalobkyně dále brojí proti napadenému rozhodnutí s tím, že správní orgány nesprávně vyhodnotily přiměřenost zásahu vyhoštěním do soukromého a rodinného života žalobkyně a své závěry nedostatečně odůvodnily, neboť nezohlednily konkrétní situaci žalobkyně, není tato námitka důvodná. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života cizince. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
21. Správní orgány zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které jim byly dostupné. Žalobkyně při své výpovědi dala najevo, že zde žádné podstatné okolnosti bránící jejímu návratu na Ukrajinu nejsou, a z její výpovědi současně plyne velmi krátká doba pobytu na území ČR, která skutečně nemohla vést k vytvoření jakýchkoliv pevných vazeb k ČR. I pokud jde o přítomnost jejího manžela v ČR, ten byl zjevně zadržen za podobných podmínek jako ona, a soudu je známo z úřední činnosti v řízení sp. zn. 49 A 7/2019, že byl také vyhoštěn a při svém výsledku uvedl, že se žalobkyní společně odcestuje domů na Ukrajinu. Dovolávat se potřeby výdělků za účelem financování léčení dítěte se žalobkyně úspěšně nemůže, neboť bez příslušného pracovního povolení není a nikdy patrně ani nebyla oprávněna k výkonu zaměstnání na území ČR. Tuto potřebu tak může naplnit jen v těch zemích, kde jí ve výkonu práce nebrání právní překážky.
22. Na základě těchto skutečností má soud za to, že správní orgány zcela správně zhodnotily, že žalobkyně nemá na území České republiky intenzivní vazby, které by bránily jejímu vyhoštění. Vzaly přitom v úvahu i délku pobytu žalobkyně na území České republiky, kdy k její integraci do české společnosti, popř. ztrátě kořenů v domovské zemi ani dojít nemohlo. Správní vyhoštění vždy představuje určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, avšak je nutné v každém jednotlivém případě posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na jeho vyhoštění a zájmem na ochraně jeho soukromého a rodinného života. Srovnatelně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 3. 2015, č. j. 4 Azs 4/2015-43, konstatoval, že „zákonným důvodem vylučujícím vydání rozhodnutí o správním vyhoštění není jakýkoli zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, neboť ten nastává v důsledku vydání takového rozhodnutí prakticky v každém případě, nýbrž pouze nepřiměřený zásah do života cizince.“
23. Nelze dát žalobkyni za pravdu, ani pokud vyjadřuje názor, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění je v podstatě stavěna na jediném kritériu, a to zdali se má cizinec kam vrátit. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je zcela evidentní, že se při

posuzování otázky přiměřenosti touto otázkou s ohledem na mlčení žalobkyně nezabývaly. V rámci dostupných informací se však rozhodnými otázkami zabývaly, proto nelze napadené rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jak se žalobkyně mylně domnívá.

24. Dalším žalobním bodem žalobkyně shledávala rozhodnutí nepřezkoumatelnými z důvodu nedostatečného zdůvodnění délky, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území Evropské unie. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobkyně, že není zřejmé, na jakém základě správní orgány vyměřily právě stanovenou délku správního vyhoštění. Správní orgán I. stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jasně uvedl důvody, pro které bylo právě ke stanovení takové doby přistoupeno. Žalovaná se pak v napadeném rozhodnutí s odůvodněním správního orgánu I. stupně ztotožnila a shledala jej dostatečně individualizovaným. Stanovenou dobu považuje i soud za odpovídající okolnostem případu, jelikož žalobkyně pracovala v České republice bez jakéhokoliv pracovního povolení, přičemž v tom hodlala pokračovat i nadále, pokud by nebyla zadržena v návaznosti na provedenou kontrolu, a činila tak i přesto, že se již v roce 2017 musela dozvědět, že její výkon práce v ČR za obdobných podmínek není v souladu se zákonem. Byť nelze říci, že by zákaz pobytu v trvání 15 měsíců byl ještě na dolní hranici rozpětí, které činí od 0 až do 5 let, (to lze rozumně tvrdit u správních vyhoštění nanejvýše do 1 roku trvání) správní orgán I. stupně uvedl podstatné důvody, proč nelze přistoupit k uložení zákazu vstupu v kratší výměře. Soud tak má za to, že byly posouzeny rozhodující okolnosti, a to závažnost protiprávního jednání, doba jeho trvání i jeho opakovanost, nanejvýše nebyla zohledněna patrná vědomost žalobkyně o protiprávnosti jejího jednání. Třebaže odůvodnění doby zákazu pobytu není zcela perfektní, základní úvahy správních orgánů jsou zřejmé a nevybočují ze skutkových okolností posuzovaného případu. Žalobní bod je tudíž nedůvodný.
25. Poslední námitka žalobkyně směřovala vůči neaktuálnosti závazného stanoviska ministerstva, které konstatovalo možnost jejího vycestování, s tím, že stanovisko nehodnotí podstatné okolnosti. Soud ani tuto námitku neshledal důvodnou, neboť v první řadě není pravdou, že by žalobkyně ve správním řízení jakkoliv zpochybňovala jeho správnost. Oproti tomu co tvrdí, její odvolání žádnou argumentaci neobsahovalo. Shora rekapitulované stanovisko pak vycházelo ze zcela aktuální zprávy v době vydání rozhodnutí o vyhoštění žalobkyně a v řízení o odvolání je s ohledem na chybějící argumentaci žalobkyně a relativní stabilitu poměrů na Ukrajině v posledních letech nebylo důvodu přezkoumávat či doplňovat. Ostatně toto stanovisko plně reflektovalo i samotné sdělení žalobkyně, že jí na Ukrajině nic nehrozí.
26. Vzhledem k tomu, že žádný ze vznesených žalobních bodů neshledal soud důvodným a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, proto nemá na náhradu nákladů řízení právo. Procesně úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, proto jí náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 9. ledna 2020

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce